

[Statsministeren]

gender er overenskomststof og er overladt til arbejdsmarkedets parter. Jeg tror, vi skal være meget varsomme og passe vældigt på med ikke at forstyrre det system, som jo da i reglen arbejder så udmærket.

Må jeg sige til fru Tove Lindbo Larsen, at det ikke er så mærkeligt, at der nu om stunder i en handlingsplan for ligestilling ikke er så mange bidrag fra Industriministeriet. Det har sin forklaring i, at hvor Industriministeriet i gamle dage havde meget at gøre med alle erhvervsuddannelserne, så er der praktisk talt ikke noget tilbage nu, undtagen vist maskinister og måske styrmænd. Alle de uddannelser, som har med erhvervslivet at gøre, varetages i dag af enten Undervisningsministeriet eller Arbejdsministeriet.

Jeg er enig med fru Jytte Andersen i, at regeringen har en særlig forpligtelse som offentlig arbejdsgiver, når det drejer sig om ligestillingsspørgsmålene. Jeg kommer til at tænke på, at der et sted i handlingsplanen står følgende: »DSB vil opfordre kvalificerede kvinder til at søge leder- og chefstillinger.«

Da jeg læste den bemærkning, studsede jeg en lille smule. I går eller i forgårs læste jeg i en avis, at der var nogle banker og sparekasser, som havde konstateret, at ca. 70 pct. af deres elever i år var piger. Og så var der en udtalelse af bank- og sparekassefolk, som gik på, at det var de evig glade for; de vil gerne have pigerne, fordi de har erfaring for, at pigerne er dygtige, gode medarbejdere. Men, sagde så pengeinstitutfolkene, det er vores erfaring, at der ikke er så mange piger, som senere søger leder- og chefstillinger. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, det kan jeg ikke dømme om, men jeg synes, det er værd at hæfte sig ved.

Jeg er ikke i tvivl om, at kvinder ofte forbigås, men jeg tror også, det er rigtigt, at kvinder endnu ikke er helt så pågående og ambitiøse eller aggressive som mændene, når det drejer sig om at søge advancement. Det er også et spørgsmål om holdningsændring, og ofte er det måske begrundet med, at kvinderne, fordi de har opgaverne i forhold til børn osv., har svært ved at frigøre det overskud af kraft, som skal til, hvis man vil bestride en lederstilling.

Men jeg tror, der er et samfundsproblem forbundet med, at kvinder formentlig endnu ikke er så offensive i at søge advancement,

chefstillinger, lederstillinger, som mændene. Det er måske et holdningsmæssigt eller psykisk præget problem, som vi også skal være opmærksom på. Vi skal opfordre til, vi skal inspirere til, at flere kvinder søger ledende stillinger, og det skal nok komme, for nu er det begyndt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) *Forespørgsel nr. F 14:*

Forespørgsel til statsministeren:

»Hvilke konkrete initiativer agter regeringen at tage på baggrund af den handlingsplan for ligestilling mellem kvinder og mænd, som Folketinget og kvindekonferencen i Nairobi opfordrede regeringen til at fremlægge?«

Af Helle Degn (S) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 4/12 86. Fremme af forespørgslen vedtaget 11/12 86).

Begrundelse

Helle Degn (S):

Forespørgslen til statsministeren er stillet for at give Folketinget lejlighed til på baggrund af statsministerens redegørelse at træffe beslutning om, på hvilken måde handlingsplanarbejdet skal følges op.

Som det har kunnet høres under redegørelsesdebatten, er der bred interesse for at nå nogle resultater i retning af mere lige vilkår for kvinder og mænd, både nationalt og internationalt. Derfor vil det selvfølgelig være af interesse at høre lidt nærmere om, hvad det er, statsministeren forestiller sig der skal ske af opfølgning, ud over det han allerede under redegørelsesdebatten har sagt om, at hvert enkelt ministerium nu skal være forpligtet til at følge arbejdet.

Men statsministeren var også inde på, at amter og kommuner naturligvis skulle inddrages. Dette vil forespørgslen give statsministeren anledning til at uddybe lidt nærmere for Folketinget.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Schlüter):

[Statsministeren]

Vi har på Folketingets dagsorden i dag i en vis forstand samme emne i to varianter. Jeg skal her tillade mig at henvise til den debat, vi sammen har ført under det forrige punkt på dagsordenen, herunder mine egne indlæg. Desuden har vi jo alle sammen handlingsplanen til rådighed. Jeg forstår godt tanken om, at vi nu skal sikre, at vi får tingene fulgt op og sat på plads. Jeg har en lille anelse om, at der i den forbindelse måske – det kan man vist ikke udelukke – under dette punkt på dagsordenen vil blive foreslået en dagsorden; kommer den, håber jeg, at den har en sådan udformning, at den får meget bred tilslutning blandt Folketingets medlemmer.

Forhandling

Helle Degn (S):

Jo, statsministeren har en næse, der er god nok. Når statsministeren ikke rigtig uddyber, hvordan handlingsplanarbejdet skal opfølges, må det udformes i en eller anden form for politisk tilkendegivelse fra Folketingets side. Jeg skal da også på samtlige partiers vegne herinde, dog med undtagelse af Fremskridtspartiet, fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

- »Idet Folketinget opfordrer regeringen til,
 - at handlingsplanarbejdet fortsætter og rapporteres årligt til Ligestillingsrådet,
 - at regeringen præsenterer de opnåede resultater for Folketinget senest i 1990,
 - at statsministeren nedsætter et udvalg til at følge det internationale handlingsplanarbejde op,
 - at Ligestillingsrådet styrkes med ressourcer og kompetence til at behandle sager om lige løn og lige behandling,

går Tinget over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsorden nr. D 22).

Jeg håber, at denne dagsorden kan indgå i den efterfølgende debat, for det vil være rart for os alle at få noget at vide om, hvordan dette arbejde skal fortsætte. Først og fremmest må det sikres, at Nairobiudvalget gør sit arbejde færdigt. Som jeg var inde på i mit indlæg under redegørelsesdebatten, må kommuner og amter inddrages. Derfor vil jeg

spørge statsministeren, om han forestiller sig, at Nairobiudvalget skal fortsætte sit arbejde.

Dernæst er det vigtigt for mig at understrege betydningen af, at hvert enkelt ministerium pålægges sin del af arbejdsopgaven og fastholdes på sit medansvar for at løse denne opgave.

Forestiller statsministeren sig, at udvalget skal fortsætte? Hvis statsministeren svarer positivt på det, vil jeg gøre opmærksom på, at det er uacceptabelt for Socialdemokratiet, at det er Ligestillingsrådet, der tappes for ressourcer og dermed i realiteten handlingslammes; ressourcerne må altså findes et andet sted end i Ligestillingsrådet. Folketingets dagsorden af 26. november 1986 indeholdt et forslag om, at der skulle nedsættes et udvalg til opfølgning af FN's strategipapir. Det ser ikke ud til, at den del af vores beslutning er blevet udført, og derfor stiller vi hermed igen forslag om – og stadig væk med den samme begrundelse – at Folketinget fortsat tillægger ikke mindst den internationale og den tredje verdens del af handlingsplanarbejdet betydning.

Vi vil også gerne understrege behovet for, at udvalget kommer til at bestå af repræsentanter for Folketingets partigrupper, frivillige internationale organisationer, der arbejder specielt med kvindeprojektbistand som særligt område for deres virksomhed, og endelig en repræsentation fra Udenrigsministeriet.

Jeg skal sluttelig om dagsordenen bemærke, at den ikke er båret af florumvundne politiske paroler, men skal være et udtryk for Folketingets resultatorientering og udtryk for ønsket om, at processen skal fortsætte.

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Der er nu foreslået en dagsorden, og den foreslås af alle partier undtagen Fremskridtspartiet. Det er jeg godt tilfreds med, og jeg synes også, at dagsordenens indhold er udmærket og egnet. Men jeg synes ikke, det ville være rigtigt, at jeg nu, før dagsordenen vedtages, som fru Helle Degn ønskede, indfortolkede bestemte, specifikke løsninger. Den næstsidste pind siger, at statsministeren

[Statsministeren]

ned sætter et udvalg til at følge det internationale handlingsplanarbejde op. Men så siger fru Helle Degn, at det nok er bedst, at Nairobiudvalget eksisterer ved siden af. Det kan godt være, men det vil jeg helst ikke tage stilling til på stående fod, også af den grund, at jeg ikke ved, om de andre ordførere bag dagsordenen er enige i den løsning. Det kan godt være, det er det bedste, men det synes jeg man skal sætte sig ned og drøfte i den kreds af ordførere, som har foreslået dagsordenen, når den er vedtaget. Så kunne denne kreds måske fremsætte et forslag, som forhåbentlig i detaljer er egnet til gennemførelse.

Det eneste, jeg kan sige nu, er derfor, at jeg synes, dagsordenen er fortræffelig, og at jeg kan anbefale Tinget at vedtage den.

Ebba Strange (SF):

Jeg er selvfølgelig godt tilfreds med, at vi nu får lejlighed til at træffe en beslutning, der forpligter det videre arbejde med ligestillingsproblemerne. Vi står bag dagsordensforslaget, sådan som det er formuleret, men selvfølgelig kan vi have forskellige forestillinger om, hvad der ligger i de forskellige punkter i dagsordenen. Det kan være, statsministerens forslag er rimeligt, nemlig at vi skal sætte os ned og tale om det, hvis der skulle være uoverensstemmelse med, hvad vi forestiller os.

Jeg vil herefter fremhæve, hvad der for SF er vigtigt i forbindelse med denne dagsorden.

Når det drejer sig om de to første punkter, er det ret klart – og det er også fremgået af den debat, vi lige har haft om statsministerens redegørelse – at det fortsætter, og vi får lejlighed til at drøfte det igen senest i 1990, og at det i mellemtiden er Ligestillingsrådets opgave at arbejde med det.

Alle de spørgsmål, jeg ikke fik besvaret under det forrige punkt på dagsordenen, må jeg se hvordan jeg kommer videre med på andre måder.

Hvad angår de to sidste punkter, er vi glade for, at det er lykkedes Danmarks repræsentant i FN's Kvindekommision at få sikret, at i hvert fald Kvindekommisionen går ind for både en midtvejskonference og en konference i år 2000.

Vi er tilfreds med, at det nu er blevet en svensker, der skal repræsentere de nordiske lande. Jeg synes, det er kolossalt vigtigt, at

Danmark sammen med de andre nordiske lande fortsat arbejder for at få opfyldt kravet om midtvejskonference og konference i år 2000 og det krav, der for hele den danske delegation i Nairobi var så kolossalt vigtigt, nemlig at der sideløbende med FN-konferencerne bliver afholdt NGO-konferencer – det, der blev kaldt Forum.

Det har for hele kvindearbejdet, ligestillingsarbejdet i Danmark og i verden været utrolig vigtigt, at vi ved siden af regeringsorganerne og de statslige organer har haft kvindebevægelserne, kvindeorganisationerne. Jeg er ikke i tvivl om, at vi er enige om, at det skal være den danske indsats.

Når det er sagt, vil jeg springe ned til den sidste pind. Vores lov om Ligestillingsrådet er nu faktisk 10 år gammel – godt og vel oven i købet – og det ville vel ikke være urimeligt at tage den op til revision bl.a. med henblik på at se, om der måske var andre organisationer, der skulle være repræsenteret i Ligestillingsrådet. Vi har i SF selv en tanke om, at det f.eks. ville være fint at få nogle af de grupper, der arbejder med kvindeforskning, og måske også andre kvinderepresentationer ind i Ligestillingsrådet.

Da vi i sin tid vedtog loven om Ligestillingsrådet, var det første gang i Danmarkshistorien, og da fik Rådet den sammensætning, det har. Jeg skal bestemt ikke kritisere det, det har lavet, men jeg tror heller ikke, nogen i Rådet vil føle sig gået for nær, når jeg siger, at det er med henblik på at få styrket Rådet, at jeg synes, man kunne overveje en udvidelse af det. Så når vi siger »styrkes med ressourcer og kompetence«, tænker vi altså også på en egentlig ændring af loven og ændret sammensætning af Rådet.

Dernæst er det selvfølgelig et spørgsmål om nogle flere penge, sådan at Rådet kan komme til også at beskæftige sig med nogle af de ting, vi har drøftet i dag, og få styrket sin stilling i den danske offentligheds billede. Jeg mener også, at Ligestillingsrådet, i og med at det bliver styrket, ikke fortsat skal fungere som Statsministeriets sekretariat i forbindelse med udarbejdelse af handlingsplan. Det har de gjort i denne omgang, og det er så, hvad det er, men det mener jeg ikke kan være meningen fortsat; det må man finde et sekretariat til i Statsministeriet.

Endelig vil jeg sige om det udvalg, der skal følge det internationale handlingsplanar-

[Ebba Strange]

bejde op, at det, der er vigtigt for os, er, at det bliver et udvalg, der har et repræsentativt politisk indhold – et indhold fra de ikkeregeringsbærende organisationer, som vi har haft stor fornøjelse af i forbindelse med de internationale konferencer, og så selvfølgelig nogle embedsmænd.

Helge Adam Møller (KF):

Kun nogle få bemærkninger. Jeg synes naturligvis, det er en god dagsorden – det er klart, når vi selv er medforslagsstillere sammen med næsten alle andre partier. Den siger jo fire væsentlige ting. Den siger, at vi skal fortsætte det arbejde, der nu for første gang er gjort i dansk historie. Vi skal præsentere de opnåede resultater for Folketinget – forhåbentlig til en ny og god og konstruktiv debat – senest om 3 år. Vi skal nedsætte et udvalg, som følger det internationale handlingsplanarbejde op, og endelig skal vi styrke Ligestillingsrådet, hvorfra mange gode initiativer er udgået og også vil udgå i fremtiden.

Hvad angår den sidste sætning med kompetencen, er det klart, at den selvfølgelig ikke må anfægte det arbejdsretlige system, men det er jo heller ikke det, der ligger i ordvalget.

Jeg synes også, det er spændende, at vi på trods af den ganske store uenighed, der var mellem en del af ordførerne tidligere på dagen, kan ende med en dagsorden, som både fru Elisabeth Bruun Olesen, jeg og mange andre er enige om. Fru Birgith Mogensen sagde på et tidligere tidspunkt en vældig god sætning, nemlig at ligestillingsdebatten ikke måtte blive en kamp mod mændene, men sammen med mændene. Hele denne debat og det, at vi er fælles om denne sag, ligesom vi var om dagsordenen for halvandet år siden, gør, at jeg føler, ligestillingsdebatten ikke vil blive en kamp mellem partierne – vi når også meget hurtigt længere, hvis vi kan kæmpe den kamp i enighed.

Med disse ord kan jeg anbefale, at man stemmer for dagsordensforslaget.

Hanne Severinsen (V):

Jeg vil også gerne udtrykke glæde over, at vi kan slutte debatten ordentligt og på samme måde, som da vi havde den sidste debat, nemlig med at vi har en fælles dagsorden.

De første to punkter synes jeg er væsentlige, fordi de sikrer, at den proces, der er gået i gang, rent faktisk også fortsætter. Jeg tror, det er en fornuftig måde, man gør det på.

Det tredje forslag, nemlig at man skal nedsætte et udvalg til at følge det internationale handlingsarbejde op, er i virkeligheden en ret bred opgave, for det drejer sig jo ikke bare om, hvad der foregår i Kvindekommissionen. Det er rigtigt, at Kvindekommissionen har vedtaget de to kommende verdenskonferencer, men FN har mange sparerunder i disse år, og derfor er det fantastisk vigtigt, at vi sikrer, at der også sker noget, når de andre budgetorganer træder sammen, og at vi dér sørger for, at kvindekongresserne stadig væk har høj prioritet. Hvordan man skal følge det nærmere, synes jeg det ville være rart vi ikke lagde os 100 pct. fast på her, men jeg forstår også, det er meningen, at vi kan drøfte det bagefter, for der kan være mange måder at gøre det på. Det er en opgave, der i virkeligheden tillige handler om dansk udviklingsbistand, som jo også var indeholdt i dagsordenen i sin tid, så det handler altså både om vort kommende arbejde med at virkeliggøre Nairobi-strategierne og så sandelig også om dansk udviklingsbistand og dansk udenrigspolitik i al almindelighed.

Til slut vil jeg sige, at jeg har opfattet det sidste på samme måde som hr. Helge Adam Møller, nemlig at vi naturligvis ikke griber ind i andres kompetence. Jeg kan anbefale dagsordensforslaget.

Lone Dybkjær (RV):

Det skal være en kommentar til de to sidste punkter. Jeg er glad for, at statsministeren ikke på forhånd lagde sig fast på, hvordan udvalget skal nedsættes. Jeg synes, vi i forbindelse med FN jo har en god dansk tradition med at inddrage parlamentarikere i modsætning til de fleste andre lande, og jeg vil opfordre til, at vi i forbindelse med opfølgningen af det internationale handlingsarbejde overvejer, om vi kan inddrage parlamentarikerne på en anden facon end gennem sædvanligt folketingsarbejde, sådan at vi måske benytter os lidt mere af det system, vi anvender i FN. Når jeg lægger vægt på det, er det dels, fordi jeg tror, der er et bredt ønske i Folketinget om at følge arbejdet, og at det måske er en bedre måde at gøre det på,

[Lone Dybkjær]

end hvis vi nedsætter formelle udvalg osv., dels fordi dette område i modsætning til så mange andre områder er utroligt præget af de holdningsmæssige spørgsmål, og at det derfor kunne være ønskeligt, at parlamentarikere i højere grad blev inddraget.

Det andet er spørgsmålet om Ligestillingsrådet, som vi selvfølgelig føler skal styrkes med ressourcer og kompetence, sådan som der står i dagsordenen, men vi lægger vægt på, at vi får en generel drøftelse af Ligestillingsrådet, dets hidtidige arbejde og måde at fungere på, inden vi låser os fast på, hvordan vi i øvrigt kan styrke Ligestillingsrådets arbejde. Jeg lægger ikke hermed op til en fornyet drøftelse i Folketinget, men måske kan man opfordre Ligestillingsrådets formand til at sikre, at vi får en bred politisk drøftelse, sådan at den kan danne baggrund for en stillingtagen til, hvordan vi kan styrke Ligestillingsrådet.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg skal bare ganske kort fortælle, at vi, som det også fremgår af præsentationen af forslaget om motiveret dagsorden, vil stemme imod dette forslag. Som jeg har været inde på så mange gange i denne debat, synes jeg ikke, at det er rimeligt, at vi skal bruge en 3-4 timer på denne debat om ligestilling. Jeg synes, at problemer som, at der naturligvis skal være lige løn for lige arbejde, burde være taget ind under en arbejdsmarkedsdebat. Jeg kan ikke se, det er noget, der skal ind under en ligestillingsdebat.

Jeg er modstander af, at vi skal til at bruge flere ressourcer ud over dem, som statsministeren omtaler i sin redegørelse, og som kommer til at dreje sig om 90 mill. kr. Det er immervæk mange penge for et rige, der fattes penge. Dette her har sandelig optaget Folketinget – også statsministerens parti – i en hel time, idet jeg kan forstå, at adskillige gruppe-medlemmer har blandet sig ualmindelig meget. Jeg ville ønske, at statsministeren ville diskutere betalingsbalancen lidt mere. Jeg ved godt, at statsministeren ikke synes, det er særligt smart eller særlig populært. Det her er både smartere og mere populært, men det andet er faktisk langt mere alvorligt.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Når en dagsorden kan samle alt fra VS og alle regeringspartierne til de Radikale, kunne man frygte, at den blev tandløs og fuldkommen ligegyldig. Det synes jeg dog på ingen måde man kan sige om denne her. Jeg synes, at det handlingsplanarbejde, der er foregået, har sikret, at der er rykket noget inde i hovedet på nogle folk – ikke tilstrækkelig mange og ikke tilstrækkelig meget, men der er dog trods alt sket noget. Det, at vi sikrer, at den debat fortsat føres, betyder, at der forhåbentlig kan ske meget mere, således at vi næste gang ikke blot er enige i ord, men også langt hen ad vejen i handling, og at vi også bliver meget mere enige om, hvor meget økonomi der skal sættes bag. Jeg opfatter den sidste pind således, at de ressourcer, Ligestillingsrådet skal styrkes med, naturligvis også er økonomiske ressourcer. På den baggrund synes jeg altså, det er et ganske glimrende dagsordensforslag, som vi selvfølgelig stemmer for, da vi er medforslagsstillere.

Helle Degn (S):

Jeg vil gerne indlede med at takke statsministeren for tilsagnet om at medvirke til en nærmere drøftelse af, hvordan vi får dette arbejde fulgt op, for, som statsministeren også selv har været inde på det, er der et hængparti her, som Nairobiudvalget ikke har fået gjort færdigt. For så vidt angår den nationale del af arbejdsopgaven mener jeg fortsat, at Nairobiudvalget har sin eksistensberettigelse. Derefter eller måske samtidig kan det afløses af den internationale del af denne opgave, som skal løses. Der deler jeg fru Lone Dybkjærs opfattelse af, at ikke mindst den indsats er meget vigtig at følge, da vi bl.a. i de kommende måneder – pr. 1. april 1987, tror jeg det er – mister en post ude i det internationale arbejde, i og med at Danmarks plads i FNs kvindekommision bliver overtaget af en svensk repræsentation.

Angående den pind, der handler om Ligestillingsrådets styrkelse, synes jeg ligesom fru Lone Dybkjær, at det ville være en god idé at sammenkalde til en drøftelse af, hvordan man eventuelt kan styrke Ligestillingsrådet reelt. For det er klart, at man i en dagsorden ikke kan give sig til at formulere en ny sammensætning af Ligestillingsrådet. Man kan heller ikke præcisere en ny kompetence. Det er meget fine mekanismer, der her skal drejes

[Helle Degn]

på, og statsministeren har selv været inde på det i forbindelse med drøftelsen af lov om lige løn. Det er en svær sag at tackle, men ikke desto mindre er det et problem, der skal klares, og man må også fra politisk hold efter min bedste vurdering give et bud på, hvordan vi kommer det skridt nærmere imod en reel ligeløn.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 22 af Helle Degn (S), Helge Adam Møller (KF), Hanne Severinsen (V), Ebba Strange (SF), Lone Dybkjær (RV), Birgith Mogensen (CD), Inger Stilling Pedersen (KRF) og Elisabeth Bruun Olesen (VS) (se foran)

vedtoges med 115 stemmer (S, KF, V, SF, RV, CD, KRF og VS) mod 2 (FP).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 151:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Forlænget dagpengeret).

Af arbejdsministeren (Henning Dyremose).
(Fremsat 14/1 87).

Kaj Poulsen (S):

Det forslag, vi her behandler, er politik, når det er værst. Regeringen skriver i forslaget, at ingen af de langtidsledige skal ned på 70 pct.-satsen og 55 pct.-satsen efter, at der er afholdt valg. De skriver, at man ikke kunne forudse, at de, der var på overgangsordningen, ville gå på nedsatte dagpenge. Intet er mere forkert, ministeren kan gå tilbage i udvalgets bilag. I bilag for bilag har vi fået dokumenteret, at man var klar over de problemer, der ville være for overgangspersoner. Vi har gentagne gange her i salen over for ministeren påpeget, at langtidsledige ville komme på 70 pct.-satsen og 55 pct.-satsen inden den 1. januar 1988. Regeringen og Det Radikale Venstre benægtede det. Men nu står vi umiddelbart foran et valg, og så vil man ikke i fjernsyn og i aviser se personer

stå frem, der skal jages ned under fattigdomsgrænsen på 70 pct.

Da vi i november måned behandlede et forslag fra Socialdemokratiet om at fjerne disse satser, sagde samtlige borgerlige ordførere, inklusive Det Radikale Venstres ordfører, at vi må vente til februar måned, fordi der så foreligger undersøgelser, på baggrund af hvilke vi må tage fat på problemet. Men nu kommer ministeren med en moratorieordning, der skal udsætte problemets løsning, således at regeringspartierne og Det Radikale Venstre ikke skal udsættes for de ting under en valgkamp. Det er politik, når det er værst.

Men lad mig sige til regeringspartierne og Det Radikale Venstre, at dette forslag vil blive gjort til et hovedspørgsmål under valgkampen. Vi vil trække person på person frem, der den 2. januar 1988 vil komme ned på 70 pct., og det er mellem 20.000 og 25.000 mennesker i 1988. Det er helt rart at se, at den radikale ordfører endda morer sig over det.

Hvad er der sket siden? Ja, i sidste uge offentliggjorde LO en delundersøgelse om de problemer, der er på området. Punkt for punkt, som oppositionen sagde, da vi behandlede disse forslag, giver denne undersøgelse os ret. Det er en undersøgelse, som er utrolig repræsentativ, og som fortæller, at kun 5 pct. af de langtidsledige har fundet det attraktivt at søge disse uddannelser, som man sagde der var nok af, og 34 pct. af dem, der har søgt uddannelser, har fået afslag, fordi der ikke var uddannelser nok. Punkt for punkt er regeringens forslag og forventninger blevet tilbagevist, de matcher ikke med de lediges forudsætninger, geografisk passer kurserne ikke, og der er intet som helst i forudsigelserne, der har holdt stik.

Værst af alt er, at LOs undersøgelse også viser, at det hovedsagelig er de 20-25-årige kvinder, der bliver hårdest ramt. Her har vi resultatet af det samme flertals lovgivning om at fjerne beskæftigelsesordninger for de unge, og vi står med et problem i fremtiden, som det bliver utrolig svært at få løst.

Jeg skal gøre opmærksom på, at statsministeren i sin nytårstale med udgangspunkt i den fattigdomsundersøgelse, der har været i Danmark, kunne konstatere, at der var 200.000 fattige mennesker i Danmark. Der er sat 2 fattigdomsmål op i den undersøgelse, som statsministeren har taget udgangspunkt